

בישראל. אי-אפשר להצביע על אדם מסוים, או על לאום אחד, ולומר: הוא האשם. כי להתפוצצות זו תרמו גם החברה העברית וגם החברה הערבית: כל אחת לחוד הרימה את תרומתה המיוחדת — ושתייהן יחד את תרומתן הרצחנית המשותפת.

האם ניתן למנוע התפרצויות כאלה בעתיד? יתכן שכן. אבל לשם כך יש ללמוד תחילה את הגורמים שהובילו למחומות ראשון-לציון — ולפניהן לתקריות המינויות-גזעניות של נצרת עילית.

בריונים צעדו בלילה. הם עברו מבית לבית, סרקו פרדסים, חיפשו במחסנים. „נמחר את העיר מערבים!“ קראו, והתנפלו בתאווה-עורכר פוגרומים על כל ערבי שמצאו.

זה קרה בראשון-לציון, בשבוע שעבר. זה התחיל לקרות השבוע כי קרית-מלאכי, כשצעירה יהודיה התלוננה ששני דרוזים תקפוה. אך זה עלול לקרות בפתחת-קווה, בתלאיב, באשקלון — וזה עוד יקרה שם. כי הגורמים שהביאו להתפוצצות זו קיימים כמעט בכל עיירה ועיר

ראינו ראינו

למידבר הערבי של סעוד, תימן והשייכים למיניהם — לא התקדם. אלה הם ערביי ישראל. בוגרי בתי-הספר התיכוניים בנצרת, בשרעם ובעכו אינם מסתערים על חומות המסורת הישנה. כאשר העז עתונאי ערבי צעיר לכתוב סידרת מאמרים נגד תשלום המורה, הוצג כבוגד לאומי וכמעט הוטל עליו חרם. „אילו כתבתי שעבד אל-נאצר הוא הפושע הגדול ביותר של הדור“ הת' וודה לאחר מכן במבוכה, „לא הייתי זוכה להשמצות כאלה!“

יש בידי הזקנים נשק חשוב למנועת המלחמה החברתית. הם קובעים כי עתה נתונה כל האוכלוסיה הערבית בישראל כי מאבק בעל אופי לאומי, נגד גורם חיצוני. על כן חייבת החברה הערבית לשכות את כל סיכסוכיה הפנימיים ולהתאחד מול ה' אתגר החיצוני. את המלחמות שהתפתחו כי חברה הערבית במצרים או בעיראק יש להקפיד, עד לאחר שיגיעו ערביי ישראל למצב נורמאלי.

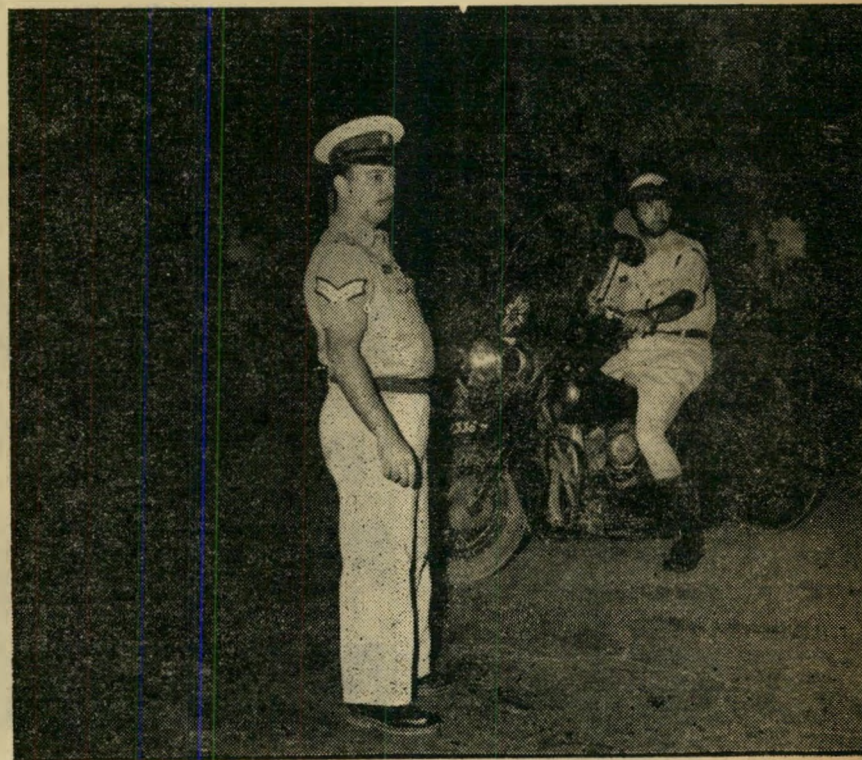
עד כדי כך, שהוגה-דעות נוצרי חיפאי,

מות מפגרים אלה וקיעקע אותם. במצריים הנהיגה דוריה שפיק, לפני דור, מאבק חריף למען שיחרור האישה. גברים צעירים רבים לחמו לצידה. כיום נלחמת ממשלת מצריים כולה כדי לשבור את חומות ה' מסורת הישנה.

במארוקו הנהיגה הנסיכה לאלה עאישה את תנועת השיחרור של האישה המגרבית. אביה המנוח, המלך מוחמד החמישי, צידד בה. אחיה, המלך חסן הנוכחי, מזדהה עמה. אפילו בחברות שנחשבו למפגרות-יחסית, כמו עיראק וסוריה, שוב אין הדור הצעיר מקבל את תכתיב הזקנים כמה שנוגע להת' נהגותה של האישה, ולמקומה בחברה.

צעירים באלכסנדריה, בחלב, בבגדאד ובי' צמאן יוצאים עם חברותיהם בגלוי, מבלים בקולנוע או רוקדים במועדון-לילה. האיטור רים החמורים על מגעים בין צעיר וצעירה שוב אינם חלים על השיכבה המתקדמת כי ארצות ערב, וזוגות צעירים מעזים להתחתן גם בניגוד לרצון הירייהם.

רק חלק אחד מן החברה הערבית — פרט

הכריז חפיקד משטרת רמלה, כאשר נפוצו שמועות כי עלולות להתחדש המהומות בראשון-לציון. כצעד רא' שון, הוצבו משמרות מוגברים ברחובות העיר הדרומית, אשר ערכו סיורים יומם ולילה.

„נדנא בכוח!“

ה זמר הנפץ גלוי-לציון, והוא נמצא במיפעל-בנייה, בפרדסים, במסעדות, ליד הגה של משאית ובבתי-המלון. קור' אים לו ראשיו או סמיה, והוא בא מ' קלנסחה או מאום אל-פתם. הוא עצמו אינו יודע שהוא חומר-נפץ. גם לא רובם של אלה הבאים עמו במגע. שהרי הוא בסך-הכל פועל פשוט, העובד עבודה מפר' כח, מתייחס ברצינות למקצועו, משלם פחות או יותר מה שמגיע למס'ה-כנסה, ומבקש לחיות בשלוש.

אפשר לקחת, לדוגמה, את קבוצת ה' פועלים המרוכזת בפרדס-כץ, על הכביש ה' ראשי בין פתח-תקוה ותלאיב. מירבצם הוא שטח המכוסה ערימות חול ושקי-מלט, ואשר גושים של בלוקים מסודרים עליו, מוכנים להובלה אל הבניינים החדשים ה' צומחים כפטריות בסביבה. בחלקה קטנה זו מרוכזים קרוב לעשרים פועלים ערביים, המייצרים בלוקים בקבלנות משלוש שבוקר עד ארבע אחרי הצהריים. כאן הם עובדים, כאן הם אוכלים, כאן הם ישנים — וכאן הם עלולים להפוך כהרף-עין בעייה חמורה. כולם בני אום אל-פתם שבחאדי ערה. מדי יום ראשון בבוקר הם מגיעים הנה, חוזרים לכפרם ביום ששי אחרי-הצהריים. מכפר זה לבדו יוצאים, מדי שבוע, למעלה מאלפיים פועלים. כולם עובדים ביישובים העבריים, חוזרים לביתם רק ביום ששי. בין ערביי ישראל ידועה אום אל-פתם ה' הררית בכינוי „קוף קשור לסלעי“. כלומר: לא הרגו אותה, אבל לחיות — קשה. כי אדמות הכפר הערבי הגדול ביותר במדינה נלקחו כמעט כולן, ובניו מתפרנסים מעבר דות-חוף, בעיקר במשק העברי.

ישנו סוג אחר של ערבים המחפשים עבו' קרומה מול זהות דאומית

קבוצה של האישה הערבית נקבע עלידי החברה הערבית לפני עשרות דורות. היא השיפחה-מבשלת-יולדת-מחוננת, שאינה יוצאת כמעט מביתה. בארצות ער' ביות רבות קם הדור הצעיר נגד מוסכ' ערביים של ערבים המחפשים עבו'

שנעצרו מיד אחרי הקסטרה הראשונה, בלונה פארק של ראשון-לציון. הם בסך-הכל נערים" מתלוננים קרוביהם, „אך הציגו אותם כבניונים מסוכנים“. גילם נע בין 16 ו-17 שנים.

העצורים היהודיים